

KURENT

Izhaja 15. in 30. vsakega meseca.

Naročnina znaša letno 24 K, pol letno 12 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Marijin trg 8. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ Marijin trg št. 8.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto II.

V Ljubljani, dne 4. marca 1919.

Št. 4.

Pustne šeme.

Risal Henrik Smrekar.

Jugoslovanski bolševiki in drugi.

Pustne šeme.

Tudi letos pustne šeme
so prišle od vseh strani,
da razrešijo probleme,
ki nam delajo skrbi.

Kadar čas je maškerade
vladajo nam maškare,
vse zabavajo nas rade,
vsak po svoje, kakor gre.

Eden stopil je na sredo,
v roki drži samokres,
glavno on ima besedo
s ključi porožljava vmes.

»Jaz boljševik sem državni,
sem iz Rusije doma,
tam smo vsi enakopravni,
saj nas dobro vsak pozna.

Domovine ne poznamo,
glavna stvar je nam — prevrat,
kar kdo hoče, vse prodamo,
tudi če je lasten brat.

Kdor se nam ne pokorava,
temu slabo se godi,
če se ga drži še glava,
jo prav kmalu izgubi.

V Jugoslaviji imamo
tudi že zaveznika —
tu in tam zaropotamo
saj poznate Radića . . .

Poleg njega mož debeli,
vpije, rjove na ves glas:
»Srbi bodo nas pojeli —
le v republiki je spas.

Srbi niso bratje naši,
so krvave njlh roke,
z nami so samo pravaši,
ti naj se za nas bore!

Mi smo le Jugoslovani,
saj nas dobro vsak pozna,
zvesti smo katoličani:
Živela republika . . .

Poleg njega s pipo v roki
je koroški renegat,
krof ga diči preširoki,
na klobuku „Eichenblatt“.

On nemčurje zagovarja,
nad Slovenci se jezi,
pravi, da za gospodarja
on le Nemca si želi.

Nemci imajo kulturo,
to so velestaven rod
in med Adrijo in Muro
naj zavladajo povsod.

Jugoslavije ne mara,
on republiko želi,
windišer naj samo gara,
Nemec dobro naj živi.

Zraven pa na drugi strani
dere majhen se možic
»Oštja, mi smo Italijani,
mi imamo več pravic.

Mi največji smo junaki
kar jih širni svet pozna,
zmagali smo v bitki vsaki,
zato smo povsod doma.

Zmagali smo na Piavi,
vojsko smo pognali v beg
vse se čudi naši slavi,
svet je rešen iz zadreg.

Zato hočemo plačilo,
Trst, Gorico in še več,
če ne bo se ugodilo —
bo odločeval naš — meč.

Zato kličem vam: Eviva,
Istra, Trst, Dalmacija,
kaj kultura naša skriva,
kaže okupacija . . .

Zadaj zvesto vse posluša
krivonosi stari žid,
in si misli zvita duša:
»Glavna stvar je le profit.«

Meni — pravi — je vseeno,
Nemec ali Italijan,
če bo dobro naloženo,
bom postal Jugoslovan.

Glavna stvar mi je kupčija
Himmel, Herr Gott, nochamol,
vse naj se tako razvija
da imel bom monopol.«

Zraven so še druge glave
letos napolnile svet,
le poglejte njih postave
in veseli njih pogled.

Vmes pa tiho prisluškuje
stan naš navihan ptič,
in vse dobro premišljuje, —
to je gospod Šusteršič.

On natančno vse prevdarja,
če vse dobro se vrši,
ker na Kranjskem za glavarja
še najboljše se živi.

In zato med pustne šeme
je prišel kot kandidat,
ker tako nevarno seme
hodi on med nas sejat.

Dragi Kurent!

Zdajle ti povem legendo, o kateri pravijo nespametni ljudje, da je švabska, o kateri pa jaz po pravici trdim, da je zrastle na naših slovenskih tleh.

Takrat, ko je Kristus, naš Gospod, romal po zemlji, da bi si od blizu ogledal človeka grešnika in njegovo nehanje, se je napotil tudi v ubogo našo slovensko deželo. Šel je po cesarski cesti z Vrhnike v Ljubljano in ugledal je moža, ki je sedel na občestnem kantonu ter miło jokal. V neskončnem svojem usmiljenju stopi Kristus k njemu in ga vpraša:

„Kaj ti je hudega, prijatelj? Povej mi!“

Betežnik zmaje z glavo, ne odvrne besede, solze mu lijejo v beli prah.

Milo se nagne k njemu Gospod, tolaži ga z usmiljeno besedo:

„Povej mi, kako ti morem pomoči!“

Ali betežnik zmaje z glavo, odmahne ihteč:

„Meni ne more pomoči nihče, niti sam nebeški Bog ne!“

Slovesno izpregovori Kristus:

„Človek, jaz sem Gospod, tvoj Bog! Razodeni mi svojo boleost!“

Še hujše zaihti betežnik ter se izpové:

„Slovenec sem!“

Ob tej besedi se bridko razjoka Bog sam ter gre dalje po svojih svetih potih.

Ivan Cankar.

Anton Gaspari:

Sedmina.

Matjaža so pokopali. Pogreb je bil veličasten, zakaj Matjaž si je tekom svojega življenja, ki mu je teklo vedno po uglajenih potih, pridobil daleč naokrog prijateljev. Ljubil je s pravim mladeniškim ognjem lepo, zgovorno ženico Adelo. Da se velezaslužnega ohrani v večnem, prijetnem spominu, je mlada vdova povabila lepo številce pogrebcev, sorodnikov in znancev na skromno sedmino.

Leopold Usluga ni spremil Matjaža do groba; bil je na kolodvoru v službi, do vratu v delu, pa ni utegnil. Obljubil pa je na prigovarjanje vdove, da jo na večer poseti. Bil je Leopold Usluga krasne visoke rasti, v uradniški obleki s pokončno rdečo čepico je presegal celo visokost toli občudovanih tankih jelk koncem postaje. Zavedal se je, da ima metrično pravilno raščeni nos, apnenobeke zobe ter eksotičen sijaj v pravljičnih očeh. Trdil je, da podleže njegovemu srcetrgajočemu ljubimkanju vsaka dekliska prebrisanost. Znana je bila tudi rožnomlada gospodična Tončka, ki se je nekje na Štajerskem vtopila in potapljajoča še klicala njegovo slavno ime.

Adela je večkrat obiskovala bogato znanko na kolodvoru. Matjaž ji je verjel ter zaupal vsaki njeni stopinji izven doma. In ko je brzovlak grmel na postajo in Leopold z lahkimi koraki igraje hitel po peronu, je Adela skozi okno zrla le njega. In zahtelo se ji je takrat po tem vitkem stasu, po teh bajnih očeh. Polastilo se je v takih trenutkih neznanu koprnenje in

na tihem je prosila od neba usmiljenja svojemu ubogemu srcu. Nekaj teh muk se je oprostila gospa Adela, ko je Leopold obiskal po opravkih Matjaža. Pogledala sta si takrat neopazno do nerazrešanih globin, prodrla vse ovire ugank ter spoznala, da morata odslej živeti drug drugemu. Kdo opiše radost in genotje obeh, ko sta prvič izpregovorila par besed! Od tistega časa je Matjaž pogosteje sam presedal doma. In Leopold Usluga se je za ped dvignil, vzravnal je glavo, smehljaje tlesnil s sredincem ob palec, pa samega sebe potolažil: „Poldi, samo tebi enakim sije prihodnost!“ —

Dolga, z belim prtom pogrjnena miza se je šibila od preobilice. Pogrebci so ravno odstavili kupice od ust, ko je stopil Leopold Usluga skozi vrata. Pod stropom se je valil dim, soparno je bilo v sobi, toda pri mizi je vladala židana volja in le črne obleke so pričale o sedmini. Vsa miza je spoštljivo pozdravila prišleca, dame so odmikale stole ter s prijaznimi očmi motrile njegove korake. Vdova Adela je vstala. Ponudila mu je belo roko v poljub ter koketno pokazala stol na nasprotni strani mize, kamor se je Leopold z veliko težavo preril. Pred njim na globokem krožniku se je kadila ravnokar iz kuhinje prinešena juha, poleg velik kos belega kruha, sredi med njim in vdovo je bahato svetila dvaliterska steklenica, napolnjena do polovice s cvičkom. Zahajajoče solnce se je vpiralo v steklenico, da je vsa tekočina žarela. Odtod je padal

odsev po najbližjih obrazih, že itak razgretih od zadržitega vina. Poleg njega na desni je sopela veleposestnica Cajnarica, na levi je prižigal župan Zevnikar s ponosom upognjeno viržinko. Debeli župnik se ni odzval povabilu, češ, da že dvanajst let hira na želodcu.

Usluga se je vljudno oprostil: »Nisem utegnil! Stročega šefa imam, ki sledi povsod mojim korakom. Komaj, da sem rajnika pokropil!«

Pogovor se je zasukal spet na pogreb. Cajnarica je povabila oči ter nagnila glavo, župan je potegnil z raskavo dlanjo preko oči, vdovi so namenoma za spoznanje vpadla lica. Davčni asistent Kožar se je nagnil naprej, izpraznil kozarec do dna, pa pripomnil:

„Vedno nove žrtve! Lansko leto konjederec Oplaznik, mož močnega duha in svežih idej, pred tremi meseci učiteljica Mrčunka, vzgojiteljica naše mladine v strogopokornem duhu in zdaj — naš blagi Matjaž!“

Vsa soba je naenkrat vzdihnila, solnce se je za dobro ped skrilo, dekla Meta je solznih oči pokazala pred Uslugo svinjsko pečenko s kislim zeljem in cmoki. V kotu pri peči sta se stepla ministranta za tleči čik. Asistent Kožar si je sam natočil ter pritrdil sosedu, učitelju Gabrovcu:

„Da, da, res je! Kaj takega še ni videla naša okolica!“

Pomenki so se razdelili v posamezne gruče. Najživahneje se je razpravljalo v sredini, kjer je Usluga s patosom izkazoval, da je letošnje leto statistično zahtevalo največ žrtev, tako na življenju, kakor tudi na promoženju. Cajnarica je kimala, župan pritrjeval: „Saj bo res tako!“ — Adela pa je motrila z živimi očmi bistrumje Leopoldovo.

V zvoniku je pozvonilo z visokodonečimi udarci večeru. Župan je položil viržinko čez kozarec, vstal in jokaje z visokim glasom zapel molitev. Vsi so se dvignili. Asistentu Kožarju je izpodletelo, oprijel se je tako nerodno mize, da je krožnik zadel ob steklenico. Zažvenketalo je in po belem prtu se je vlil curek v velik, rdeč madež. Meta je hitela, da obriše, župan je nemoteno višje poprijel, ministranta sta v zatajenem smehu kihala.

Po molitvi je razpoloženje doseglo vrhunec. Postali so vsi gostje glasni. Ključar, ki je nesel krsto, je zabavljaj in se pridušal, da je vse breme težilo nanj. Dokazal je čevljarju svojo trditev, češ, da je čul njega, ko je med potom vzdihoval: „Zakaj nas ni

šest, ko je težak kot hrast!“ Asistent lje krilil z rokami, silil v vročem pomenku v učitelja, ki se mu je ogibal na vse strani. Tudi Uslugi je stopilo močno vino v glavo. Nagnil se je čez mizo, da se Adeli zahvali. Toda ta je smehljaje odklonila ter ga prosila, naj ostane. Cajnarica in Zevnikar sta se pomembno spogledala. Nekje koncem mize je nekdo poizkusil: „Ali me boš — —“, toda o pravem času ga je mežnar sunil občutno med rebra, kar seveda ni ušlo očem ministrantov. Zagnala sta se v glasen smeh. Ponos mežnarja je bil s tem ranjen, zato je vstal, stopil sredi sobe, pa z iztegnjenim kazalcem grozeče pokazal vrata: „Mulca spat!“ —

Postalo je polagoma mračno v sobi. Meta je prižgala veliko, s srede stropa visečo luč ter zagrnila okna. Asistent Kožar je čutil, da njegova vztrajnost omahuje. Šumelo mu je v glavi, postajalo mu je vroče. Težko je vstal ter z negotovimi koraki odšel počasi iz sobe. Stanoval je v prvem nadstropju Matjaževe hiše. Z veliko težavo je premagal strme stopnice — a mostovž se je zavrtel, ko je stopil nanj. Z zadnjo silo je odprl vrata prve najbližje sobe, se pritiptal do kota, padel čez posteljo, pa obležal.

V istem času so se tudi spodaj odprla vrata in Meta je prinesla na podnosu dve napolnjeni steklenici pristnega konjaka. Gostom se je posvetilo v očeh, čevljar je od genotja jokal. Iztegnile so se roke po malih kupicah. Župan je Cajnarico prijel za levo roko čez pas, z desnico dvignil konjak ter ji ga rinil v usta: „Nič se ga ne boj, saj ne grize!“ Meta se je prelomila nad mizo, natočila tretjič učitelju, pa pripomnila: „Le ga, le ga, gospod, da ne postane črviv!“ Med tem sta si Leopold in Adela namignila, vstala ter se izmuznila iz sobe. Tiho sta prešla stopnice. Adela je odprla vrata svoje sobe, prišla Leopolda mehko za roko, pa ga vedla za seboj. Sledil ji je on kakor v omotici, tresoč se po vsem životu. Mračno je bilo v spalnici; pri vratih sta se njiju roki trdno oklenili, objela sta se, nežni ustni sta se združili v dolg vroč poljub. Srce je Adeli tako močno utripalo, da ni čula enakomernega zategnjenege dihanja, ki je polnilo sobo. Pijana sreče se je pritislila k Leopoldu. Ta je za hip izgubil ravnotežje in sunil z nogo stol, ki se je z ropotom prevrnil po tleh. Asistent Kožar se je v kotu na postelji prebudil, zategnjeno zasmrčal, pa v mnenju, da je v pogovoru z učiteljem, dvakrat ponovil:

„Da, da, kaj takega še ni videla naša okolica!“

Ribniški berači.

Pred Cenetovo krčmo sede štirje berači: Prvi je gluhi, drugi je slepi, tretji brez nog, četrti brez rok. Gluhec reče: Sem slišal, da bo vojska.

Slepec na to: Bomo videli, kaj bo.

Tisti brez nog pridene: Bomo pa šli.

Oni brez rok pa pravi: Se bomo pa udarili.

Kurent.

Kurent.

Vse leto je polno
težav in nezgod —
a danes za enkrat
je Kurentov god.

Prej eden za drugim
vsak svojo gre pot,
na pustni pa torek
vseh norcev je god.

Zatorej vas, bratje,
ne vprašam od kod
vse skupaj povabim
na Kurentov god.

Posode nalijmo
izpraznimo sod
in skupaj praznujmo
ta norcev vseh god.

Bahun:

Svatovska romanca.

Huj, huj, to je burja, ki zunaj vrši,
huj, huj, to je mraz, ki telo ledeni —
v oltarju cerkvenem še sveti Matija
zagrinja se v zlati svoj plašč in zavija.

In mraz mu je v lica in golo glavo,
in sneg se praši skozi okna celo,
in nahod ima in v nogah bolečine,
nikoli ga trganje hudo ne mine.

A čuj, ali čuj, na vasici ta vrisk,
a čuj, ali čuj, na vasici ta pisk,
gotovo se svatba obhaja vesela,
in raja in suče soseska se cela.

Presneto bi rad se Matija zasukal
z nevestico lepo in glasno zaukal,
a vraga, saj skoro ne more z oltarja,
zvečer in ne zjutraj, ko bliska se zarja.

Ohoj, to bi svatje lepo ga objeli,
ohoj, to bi svatje lepo mu zapeli —
majoliko vina mu dali in krače,
pečenke in boba in bele pogače.

A glej, le poglej, tam je vitez šent Juri
v srebrnem oklepu jo mahnil skoz duri,
gotovo pretotec na svatbo odhaja,
da tam se napije, z dekleti naraja.

— Počaki, počaki, mu kliče Matija
in skoči z oltarja, po cerkvi razbija,
in ga dohiti in objame za rame,
in zdrav je in uren od radosti same.

In koj sta med svati v presrečnem objemu,
nazdravljata tetam in narodu vsemu —
in vrisk je in pisk je in svatba vesela,
bleščijo družicam se lica zardela.

Peter Sraka:

Kočevarji.

Pa Kočevarji sklenili
neki dan so to,
da republika edina
jih rešila bo.
Hav, hav!

In krošnjarji zakričali
vsi so na en glas:
K vragu z Jugoslavijo,
Bismark, reši nas,
Hav, hav!

Njihova republika —
šla od Rinže bo do Kolpe —
Auersperg za nas bo volil
vse krošnjarjev tolpe.
Hav, hav!

Neznanka:

Sestanek.

Tam v zelenem gaju,
tam ob tihi vodi
sva se poljubila.
In nikdo ni vedel
razen vrbe — starke,
kje sva midva bila.

Toda mah — paglavec
zlezel je na suknjo,
skril se pod rokavec.
Vse doma povedal,
vse zatožil mami
mah je izdajalec.

Očka je razumel
Vse še mnogo huje . . .

Priloga Kurentu.

Leto II.

V Ljubljani, dne 4. marca 1919

Štev. 4.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekak predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Milčinski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjacijski sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve gloriole konec. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo l. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledališča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birma. — Razvoj človeka ali nazaj k prirodi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humoresk in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krome 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravnništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Marijin trg št. 8.

Tiskovine vseh vrst kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, sporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

===== računske zaključke =====

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje okusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Iveri.

Iz nič ni ničesar — ali pa k večjemu kaj takega, kar močno diši po začetku.

* * *

Če iščeš mušic, jih išči tam kjer je obilo medu ali obilo — govna! Malenkost in srednja mera sta pa navadno zavarovani pred mrčesi.

Zato ...

Govornik (nadaljuje svoj govor): Zato pravim, da imajo ti gospodje toliko mašla na glavi, da, da — da ni čudno, da je tako drago ...

M. Mihelič, Ljubljana
Šelenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi
izdelki, galanterijo in
parfimerijo.

Drogerija

I. C. Kotar

Ljubljana

Wolfova ulica št. 3.

Fotomanufaktura

BALKAN trgovska, špedicijska in
komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavnica K 1,500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Za-
carinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohištva.

Lastnica I. ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progo južne železnice. - Tel. št. 100.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo v Ljubljani
registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedeljskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in reporeznic, brzoparilnikov,
plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:
umetnih gnojil, kolonijalnega in specerijskega blaga ter poljskih
pridelkov.

Zaloga:
travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:
pristnega domačega in gorskega vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica klobas. — Lastna
zeljarna.

JADRANSKA BANKA

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 30.000.000. Rezerve: okrog K 10.000.000.

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković, Opatija,
Spljet, Šibenik, Zader. Ekspozitura Kranj.

SPREJEMA: Vloge na knjižice, na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu
obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

ZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: Na vrednostne papirje in na blago ležeče v javnih skladiščih.

DAJE trgovske kredite pod najugodnejšimi pogoji.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzjavni naslov: JADRANSKA.

Telefon št. 257.

Ljubljanska kreditna banka.

Delniška glavnica: K 15.000.000.—.

Rezervni fond: nad K 4.000.000.—.

CENTRALA:

Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE: Split, Celovec, Trst,
Sarajevo, Gorica, Celje, Maribor.

Vloge na knjižice obrestuje po 3%.

— Vloge na tekoči račun obrestuje po dogovoru. — Posreduje nakup in prodajo vrednostnih papirjev in izvršuje borzna naročila najtočneje. — Daje predujme na vrednostne papirje in blago. Eskontuje in vnovčuje menice. — Dovoljuje vsakovrstne kredite. —

Poslovno mesto avstrijske razredne loterije.

Vizitke priporoča Zvezna tiskarna
Ljubljana, Stari trg 19.

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
PISEMSKI PAPIR
ŠOLSKE POTREBŠČINE
MARIJA TICAR, LJUBLJANA

Premier magasin spécial de
gants et de parfums.

O. Bračko, Ljubljana
DUNAJSKA CESTA 12.

Feliks Potočnik

Šelenburгова ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Istotam se obračajo in moderni-
zirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Vsakovrstne slamnike

za gospe, deklice, dečke in gospode, od pri-
prostih do najfinejših, priporoča gospodom
trgovcem in slav. občinstvu za obila naročila.

Fran Cerar tovarna slamnikov v Stobu,
pošta Domžale pri Ljubljani.

Cene kakor temu času primerno nizke. Postrežba točna.

Industrija za razsvetljavo

društvo z. o. z.

Maribor ob Dravi,
Gosposka ulica št. 5.

Električne naprave za razsvetljavo, za mline,
žage in druge kraje.

Električni motorji, električni gladilniki, električne
žepne svetilke.

Rudolf Kokalj Ljubljana

priporoča svojo veletrgovino z vinom, trgovino z mešanim blagom in izdelovalnico žganja in likerjev. — Samoprodaja likerjev „Florijan“ na debelo za Kranjsko, Koroško in Štajersko.

ČEVLJE

vseh vrst in kakovosti do najfinejše izvršbe

priporoča tvrdka

I. BLAS

trgovina s čevlji,

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 16

(v neposredni bližini hotela Union in sodne palače).

: DROGERIJA : FOTO-MANUFAKTURA
„ADRIJA“ B. ČVANČARA, Ljubljana
Šelenburgova ulica št. 5.

Največja zaloga fotografskih potrebščin in aparatov ter toaletnih predmetov.

Čevlji tovarne

Peter Kozina & Ko.

iz najfinejšega ševro, boks in lakovega usnja z usnjatimi podplati se dobe po dnevnih cenah.

Trpežni zimski iz fine teletine z gumijastimi podplati po

K 85.— za moške, K 73.— za ženske.

V zalogi Ljubljana Breg.

Priporočamo edino slovensko tvrdko

Jos. Petelinc

v Ljubljani
Sv. Petra nasip št. 7.

za vodo 3. hiša levo, za šivalne stroje in njih posamezne dele, olje in igle. — Potrebščine za šivilje in krojače, kakor tudi družega galanterijskega blaga. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi. Večletno jamstvo!

Alfonz Breznik

učitelj Glasbene Matice in zapriseženi izvedenec deželnega sodišča.

Največja in najsposobnejša tvrdka ter izposojevalnica klavirjev, pianinov in harmonijev.

Velikanska zaloga vseh glasbil, muzikalij in strun.

Ljubljana, Kongresni trg št. 15.

Izvrševanje nasproti nunske cerkve.
:: Popravila in uglaševanja strokovnjaška in cena. ::

I. in največja jugoslovanska tovarna za barvanje, kemično čiščenje, pranje in svetlo-likanje perila.

➡ Barva vedno vsakovrstno blago,

➡ čisti obleke,

➡ pere vsakovrstno perilo in hodi brezplačno na dom iskat,

➡ svetlo lika ovratnike, zapestnice, srajce.

Jos. Reich

Tovarna: Poljanski nasip št. 4.

Podružnica: Šelenburgova ul. 4.

Poštna naročila se točno izvršujejo.

Nujna dela se takoj izvršujejo.

Priporočamo sledeče knjige:

Dr. Ivan Lah: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne. Cena vez.	K 3·50
Milan Pügelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez.	„ 4·50
Cyetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez.	„ 4·50
Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih. Broš.	„ 2—
Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš.	„ —60
Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov angleške aristokracije. Broš.	„ 3—
A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonažni roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš.	„ 3—
Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih. Broš.	„ 2—
A. Sirowyja in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“. Pomozna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelirske obrti in za samouke. Vez.	„ 8—
Manica Komanova: „Šopek samotarke“. Zbirka novel. Cena broširani knjigi	K 3·20, vez. „ 4·60
Azov in Teffi: „Humoreske“. Zbirka ruskih humoresk, satir in grotesk. Cena broširani	K 3—, vez. „ 4·50
Abditus: „Problemi malega naroda“. Cena	„ 2—
Kurentov album. Humoristični almanah s slikami	„ 4·20

Pošiljamo te knjige našim naročnikom poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Povzetje stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Na vojne pošte pošiljamo knjige le, če se denar v naprej pošlje, ker poštne povzetij vojne pošte ne sprejemajo.

Naročite vojakom knjige, dobra knjiga je najboljši prijatelj! Pošljite denar in naznanite naslov, komu in katere knjige naj pošljemo.

Zvezna tiskarna v Ljubljani.

Narobe svet.

Vse na svetu se spreminja,
vse en kratek čas trpi —
kar je staro, to izginja,
da se novo porodi.

Janez se je v vojski utrudil,
saj že vsega sit je bil —
zato se je k peči zgrudil,
da bi malo si počil.

Mica pa je puško vzela
rekla je: »To je junak,
mislim, zdaj bo druga pela,
če ne vzame Nemce vrag!«

Vid Skalar:

Gospa Barba.

Zgodilo se je — in kaj se ne zgodi — da je profesor in doktor Kosmač imel trden sklep, da se oženi. Gre po cesti in gre, zavije okoli ogla in prebere na durih napis, da se tam dobi stanovanje dveh sob.

»Je že dobro«, veli profesor. »Sicer bi imel rajši tri sobe, ampak tudi dve sta več, kakor nobena. Torej, da vidim.«

Reče in sklene in se popne po stopnicah v prvo nadstropje.

»Kam pa, kam?« ga navdušeno podbura debelkasta ženska sivih obrvi, rdečih lic in mehkega podbradka.

»A kam?« ponovi Kosmač vprašanje. »Saj res, vi mi morda lahko poveste, kje je stanovanje na od-dajo?«

»Oh jojkata«, pravi gospa, »kak bi ne vedela, saj sem jaz sama hišna gospodinja.«

»Oh, kakšno veselje«, se navduši gospod Kosmač. »Kakšna sreča«, pravi gospod, »kakšna nenadajena sreča, moj Bog, ali je to mogoče? Kakšni so pa pogoji, gospa — — Torej predvsem mi je čast: Jaz sem doktor in profesor Kosmač.

In seže vljudno v roke gospe pesestnici.

»A tako, jaz sem pa posestnica Rabič, no saj je na vratih vizitka, glejte!«

»Oh, kako lepo«, se razveseli gospod profesor in bere: »Frau Rabitsch.«

»Oh, kako lepo!« Ali izkazalo se je, da ni vse tako lepo, kakor si je predstavljal gospod Kosmač. Zakaj gospa Rabič, bi mu odala stanovanje, ali samo tedaj, če ji gospod doktor prinese pet kil sladkorja, kilo kave in tri kile petroleja.

Popraskal se je gospod profesor in si mislil: »Vraga, študiral sem in študiral, zdaj pa naj tej prešmentani babnici služim za deklo.«

Ampak, ker je bil gospod profesor brez stanovanja, je šel na pot in je pet dni letal po ljubljanskih megazinih, preden je spravil zahtevano blago.

Žareč in blješteč gre triumfator gospod Kosmač k hišni posestnici, da ji izroči blago in se pogodi.

»Veste, gospod profesor, se je že drugi ponudil in mi prinesel sladkorja šest kil. Kljub temu vzamem vašega in boste dobili stanovanje, če mi prinesete še nekaj riža.«

S težkim srcem se je iznova odpravil gospod profesor na pot in je po dolgih mukah dobil zaželjeno in iskano robo.

»Slava Bogu, gospa, riž je že pri meni! Zdaj pa sem vendar zaslužil stanovanje.«

»Oh, gospod! Veste, kaj bi vas prosila: Naš Otonček, veste, sin moje hčere, je dobil gliste! Ali ne bi poiskali še nekaj čokolade?«

»Vrag te jahaj, baba«, je vskliknil gospod Kosmač. Odprl je duri in se ni oženil tisti predpust.

Čestitka.

Med mnogimi čestitkami, ki jih je prejel »Kurent« za novo leto, je bila tudi sledeča: Obilo sreče k novemu letu želi Vilko Konjar, živinozdravnik za se in za svojo soprogo.

„O te noge! . . .“

Ko je preplesal že ves svet,
prišel je tudi k nam balet,
prinesel mnogo je zabave,
a tudi hude — izkušnjave.

Ljubljana, mesto lepih šeg,
in kraj zaljubljenih priseg,
postala je zdaj bolj denarna —
in za zvestobo — bolj nevarna.

Kdo prej je v gledališče šel?
Saj nič od tega ni imel!
Kdo gleda naj umetne drame,
vsak rekel je: Saj to ni zame.

Ko pa nastopil je balet,
nastal živahen je promet,
vse se je na blagajno gnalo —
vstopnic pa bilo je premalo.

Gospod Kokotar tudi rad,
bi bil v gledališče šel enkrat,
da slišal enkrat bi „Prodano“,
to opero po svetu znano . . .

(Potihoma lahko povem,
saj to skrivnost izdati smem,
da ni mu bilo mar za petje,
on hotel videti — balet je.)

Gospod Kokotar petdeset
in tudi več že ima let,
pa vendar rad se še zabava,
če prilika mu pride — prava.

Ponosno sedel je v parter . . .
To bil božanski je večer . . .
pač videl je stvari že mnoge,
ampak — te lepe noge, noge! . . .

Iz gledališča je drvil
po ulici: „O kje sem bil?
Kaj videle oči ste uboge,
te lepe noge, noge, noge! . . .“

V kavarno šel je in je pil
in lepe noge je slavil
dokler je bilo kaj zaloge,
in še na ulici: te noge, noge! . . .

Ob eni je prišel domov,
(imel je svoj domači krov)
in vpričo svoje je soproge
slavil balet in — in noge, noge! . .

Nastal zato je hud prepir,
izginil je domači mir,
in konec je zakonske sloge.
A kaj za to! Le noge, noge . . .

Saj vemo vsi, kako je to,
če ženskam se zameri kdo,
zdaj ona vpije: „Te nadloge“ . . .
A on ponavlja: Noge, noge! . .

Kokotar je za vekomaj
izgubil svoj zakonski raj,
on vidi le plesoče kroge
in sredi njih te — noge, noge . . .

Ribniška.

Ribničan in njegov sin vozita z mršavo luco suho
robo na semenj. Izza ovinka prismradi divji avtomobil
tako naglo, da se luca prestrašeno umakne, kolikor
more daleč v jarek, in prevrne voz.

„Pretetu bodi, sakramenski motovill!“

„Oče“, pravi sin „kako pa je to, da se konj mo-
tovila tako boji?“

„Pretetu si neumen! Konj vidi, da drči voz brez
konja, pa se zboji. Kaj se ti ne bi ustrašil, če bi videl,
da ti gredo prazne hlače nasproti?“

Z.

Mogoče.

Katehet: Čegav sin je bil Mojzes:

Učenec: Faraonove hčere.

Katehet: Ona ga je samo našla v bičevju ob vodi
in ga je prinesla domov.

Učenec: To je samo tako rekla.

Draginja.

A: Kaj praviš k temu, da je pri nas še toliko
umazancev?

B: To ni nič čudnega, ker je milo tako drago.

Njeni uspehi za časa svetovne vojne.

Išče se več
dobro
izurjenih
kemikov

kateri bi prevstrojili
ljubljsko
blato
v
belo moko!

Več pove
upravnistvo „Kurenta“.

Novinec in Boroević.

Boroević je nekoč inspiciral vojake ter pride do novinca I., ki je stal na straži, in ga vpraša:

„Povej, kaj storiš, ako pride mimo tebe podčastnik?“

Novinec: „Salutiram!“

Boroević: „Kaj storiš, ako pride častnik?“

Novinec: „Prezentiram s puško!“

Boroević: „Kaj pa storiš, ako pridejo mimo nočni razgrajachi in pijanci?“

Novinec: „Kličem »Gewehr aus«!“

Boroević: „Čemu to?“

Novinec: „Zato, ker se med takimi gotovo navadno gospod general nahajajo!“ P.

Univerza.

Prej smo jo hoteli —
pa je niso dali,
zdaj so jo nam dali,
pa ne vemo,
ali bi jo vzeli . . .

Revščina v letu 1916.

Gospod: (pride v prodajalno, vse prazno, nobene zaloge): Imate kaj na prodaj?

Trgovec: Mojo ženo, ako jo hočete kupiti, drugzega prav nič.

Ljubi Kurent!

V neki vasi je gorela hiša. Gasilci so bili pa tako nerodni, da so zažgali nehote še hlev. Gospodar je kuhal jezo ter je premišljeval, kako bi se maščeval. Slednjič objavi tale inserat: Lloyd išče kurjačev. Prednost imajo gasilci iz X vasi.

Povsod enako.

A: V Gradcu imajo baje tako blato, da se ga sramujejo.

B: Pri nas pa tako, da nas je sram.

Pozor.

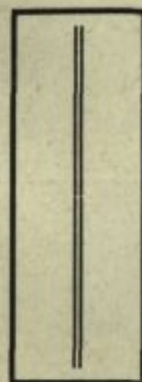
Več kraljev, kraljic, princev, princes in drugih primernih figur zelo dobro ohranjenih za

== **tutkarsko gledališče** ==

(gašperlteater)

se poceni odda pri upravi berlinskega in dunajskega dvora.

Ponudbe poste restante Berlin-Dunaj.

ki naj se predlaga na mirovni konferenci za cesarja Viljema.

Navihani strežaj.

Svoječasno je imel neki rimski papež navado, da mu je njegov strežaj od časa do časa javil, koliko da je ura in kakšno vreme je.

Na novo nastopivši strežaj javi prvi dan:

„Sveti oče, ponižno javim, da je osem ura in lepo vreme!“

Papež mu nato odgovori: „To vem jaz sam kot sveti oče, ki sem nezmotljiv“.

Drugi dan zopet javi strežaj:

„Sveti oče, ponižno javim, da je osem ura in lepo vreme!“

Papež mu jezno odgovori: „Saj sem ti že včeraj povedal, da to sam dobro vem“.

Tretji dan zopet javi strežaj:

„Sveti oče, ponižno javim, da je“ Papež ga prekine in pravi: „Že dvakrat sem ti povedal, da jaz kot sveti oče in Bog oče sama dobro veva, da je sedaj osem ura in da je lepo vreme!“

Strežaj pa smehlja je javi:

„Obadva vesta eno figo, — ura je enajst in dežuje. . .!“

Ljubi Kurent!

Aprovizacijska komisija je hodila po hišah in je pregledovala zaloge hrane. Prišla je tudi v neko hišo, kjer je našla doma samo malo deklico. »Kje pa je mama?« je prašal predsednik. — »Mame ni doma, je šla v mesto«, je rekla deklica, »sicer pa vem po kaj ste prišli. Vi iščete živila, pa pri nas ne boste ničesar našli, ker je mama že vse včeraj skrila v tisto-le postelj . . .«

Živinski sejmi leta 1917.

Mesar: Koliko stane ta krava?

Kmet: 10 kg tobaka.

NUJNO!

NUJNO!

Ljubljansko
reševalno društvo

kupi več tisoč

mask proti plinom

(gasmaske, plinobrane)

da jih razdeli med meščane, da se ne za-
duše po dnevi po smrdljivih ljubljanskih
ulicah, po noči pa v svojih posteljah —
vsled strupenih plinov.

Ker je obramba namenjena v javen
blagor, se prosi vse someščane, da pri
tem sodelujejo.

Ljublj. reš. društvo.

Vstajenje Jugoslavije.

Risal Franc Podrekar.

